

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **3 D Production, s. r. o.**, se sídlem Prodloužená 263, Pardubice - Polabiny, zast. Mgr. Jaroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, č. j. INSP 4 -2282/11-23, o uložení opatření k nápravě, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze 12. 11. 2013, č. j. 11 A 130/2012 - 63,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2013, č. j. 11 A 130/2012 - 63, (dále též „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012, č. j. INSP 4 -2282/11-23, kterým předseda žalovaného zamítl námitky žalobce proti kontrolnímu protokolu ze dne 15. 3. 2012, č. j. INSP 4 - 2282/11-18 v části, ve které mu byla uložena opatření k nápravě.

Uvedený kontrolní protokol zachycoval průběh, zjištění a závěry kontroly žalovaného u žalobce, která probíhala v období od 30. 3. 2011 do 17. 2. 2012, a která byla zaměřena na dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., se zaměřením na ochranu osobních údajů zpracovávaných prostřednictvím kamerového systému žalobce, instalovaného na budovách v ulici Michnovka a monitorujících pohyb na ulici Michnovka a na ulici Hlubočeská, Praha 5.

V podané žalobě žalobce uváděl, že při monitorování svého majetku a případném zaznamenávání údajů nedocházelo k jakémukoliv neoprávněnému nebo neodůvodněnému záznamu pořizovaných záběrů, nebo záznamů jakýchkoliv jiných prostor, než prostor, které jsou ve výlučném vlastnictví žalobce. Proto nesouhlasil s uloženými opatřeními k nápravě, cítil se jimi být zkrácen na svých právech, považoval je za nezákonná, a toto výslovně konkretizoval ve spojení se jmenovitě uloženými opatřeními podle obsahu předmětného kontrolního protokolu.

Městský soud se s žalobními námitkami, jak plyne z poměrně podrobného a obsažného odůvodnění napadeného rozsudku, argumentačně vypořádal, přičemž z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že většina žalobních námitek byla obsažena již v námitkách proti kontrolnímu protokolu a vypořádával se s nimi již i předseda žalovaného. Z důvodů v napadeném rozsudku výslovně vyložených městský soud neshledal žalobu v žádné ze žalobních námitek důvodnou. Opatření uložená po provedené kontrole, ve znění rozhodnutí o námitkách proti předmětnému protokolu, shledal jako opatření uložená v souladu se zákonem. V podrobnostech stran vypořádání žalobních námitek odkazuje Nejvyšší správní soud na napadený rozsudek, jehož obsah je účastníkům řízení znám.

V kasační stížnosti podávané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel, a to do určité míry obdobně jako v žalobě, nesouhlasí s uloženými opatřeními, neboť podle něj vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, z nesprávného právního posouzení věci, nemají oporu v zákoně a jsou také nesrozumitelná pro svoji neurčitost.

Jmenovitě stěžovatel uvádí následující: Zprvé, pokud správní orgán uložil stěžovateli povinnost „neprovádět monitorování, jelikož je sledováno veřejné prostranství, které není ve vlastnictví kontrolovaného“, potom stěžovatel namítá, že ve smyslu § 3 a § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, v návaznosti na zásady upravené správním řádem a úvodními ustanoveními Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod předmětem regulace správního orgánu není pouhé monitorování, přesněji činnost spočívající v kamerovém sledování bez dalšího, nýbrž zaznamenávání tohoto sledování a jeho následného zpracovávání. Stěžovatel má za to, že správní orgán mu povinnost neprovádět monitorování, tedy jakékoliv kamerové sledování, uložil nad rámec své pravomoci. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem soudu, že z kontrolního protokolu je zřejmé, že správní orgán monitorováním myslel využívání tří kamer, jako systému k ukládání získaných dat a provádění jejich záznamu. Takový závěr podle stěžovatele z kontrolního protokolu nevyplývá, zákon o ochraně osobních údajů tento pojem nepoužívá, a jeho užití správním orgánem je tak nesrozumitelné a nejasné. Zákaz jakéhokoliv monitorování – sledování, včetně veřejného prostranství, je podle stěžovatele natolik obecným, nesrozumitelným a neurčitým, že jej podle stěžovatele lze považovat za nicotný akt. K tomu stěžovatel dodává, že sledoval pouze majetek ve svém vlastnictví, nikoliv veřejné prostranství. Dále připomíná, že při ústním jednání dne 27. 4. 2011 stěžovatel pravdivě sdělil správnímu orgánu, že z monitorování svého soukromého majetku pořizuje záznam, který po omezenou dobu uchovává pro účely ochrany svého

pokračování

majetku, který byl opakovaně objektem trestněprávního jednání třetích osob. Současně uvádí, že v důsledku kontrolní činnosti došel k závěru, že zaznamenávání z kamer a uchovávání záznamů nemá větší význam, a proto upustil od pořizování jakéhokoliv záznamu a jeho uchovávání. Namítá, že sama skutečnost, že kontrolní protokol byl vyhotoven téměř po roce a uložená opatření nezohledňovala aktuální stav v době pořizování kontrolního protokolu (opatření vycházejí ze skutkového stavu, který v době vyhotovování kontrolního protokolu již neplatil), je v rozporu se zásadou rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu.

Za druhé, pokud správní orgán uložil stěžovateli povinnost „Záběry kamery č. 4 omezit jen na parkoviště před výrobními prostory kontrolovaného a část parcely č. 144/1 zastínit, neboť je používána jako veřejná komunikace. Záběr kamer 5, 6, 7 a 8 omezit jen na parkoviště před domem čp. 1 (parcely 144/28) a zastínit parcelu č. 144/1, neboť je používána jako veřejná komunikace“, k tomu stěžovatel uvádí, že v době vypracování kontrolního protokolu stěžovatel nepořizoval a nezpracovával žádné odosobní údaje. Není na místě, aby stěžovatel byl jakkoliv omezován v nastavování kamer, které byly v době vypracování kontrolního protokolu a jeho předložení stěžovateli dne 15. 3. 2012 využívány k pouhému pozorování, tzv. on-line, bez pořizování záznamu a jeho zpracovávání. Současně stěžovatel připomíná, že sám správní orgán za kamery způsobilé vést k osobní identifikaci označil toliko kamery č. 1, 4, 5 a 7, přesto správní orgán uložil opatření k regulaci záběrů z kamer č. 6 a 8. Dále namítá, že mu byla uložena povinnost omezit záběr k parcele č. 144/1, aniž by žalovaná v souladu se zákonem uvedl, o jaké katastrální území se jedná. Současně stěžovatel uvádí, že pokud jde o parcelu č. 144/1 v k. ú. Hlubočepy, potom nesouhlasí s tím, že tento pozemek není v jeho vlastnictví, nebo že je používán jako veřejná komunikace. Konstatuje, že předmětný pozemek je v jeho výhradním vlastnictvím, a také že tento pozemek nikdy nebyl zahrnut do jakési sítě veřejných účelových komunikací, a údajné rozhodnutí správního úřadu ze dne 11. 11. 1996, které je zmiňováno v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 9. 2007, č. j. 34 C 241/2003-260, fakticky neexistuje. Na pozemku p.č. 144/1 v k. ú. Hlubočepy se nachází ostatní komunikace ve výlučném vlastnictví stěžovatele, který tuto nikdy nevydal třetím subjektům k veřejnému využití, tedy není prostorem veřejně přístupným. Navíc Obvodní soud pro Prahu 5 nebyl příslušný činit závěr o tom, zda určitá komunikace je či není komunikací veřejnou. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem soudu, že nepřesná specifikace pozemkové parcely č. 144/1 není vadou napadených opatření.

Za třetí, pokud správní orgán uložil stěžovateli povinnosti „Dále u kamer č. 4, 5, 6, 7 a 8 splnit informační povinnost podle § 16 a § 11 zákona č. 101/2000 Sb.“, k tomu stěžovatel opakovaně uvádí, že v době, kdy bylo toto patření stěžovateli ukládáno, tedy dne 15. 3. 2012, již tento žádnou činnost, která by podléhala regulaci zákona o ochraně osobních údajů, neprováděl. Proto nebylo na místě mu ukládat jakékoli plnění informační povinnosti. Navíc § 16 zákona o ochraně osobních údajů neukládá informační povinnost, ale povinnost oznamovací Úřadu pro ochranu osobních údajů. V době kdy stěžovatel kamerové záznamy pořizoval, všechny dotčené osoby informoval ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů řádně, a to nejen zde umístěnými informačními tabulemi, ale také osobně s písemnou informací, že kamery instaloval k ochraně svého majetku, záznamy

bude pořizovat a zpracovávat a budou u něj přístupné. O této skutečnosti také informoval správní orgán a předkládal mu zmiňované písemnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti uzavřel, že všechny shora uvedené skutečnosti již vytkl v soudním řízení, kdy tyto uvedl buďto přímo v žalobě, nebo při ústním jednání dne 12. 11. 2013. Stěžovatel považuje za nesprávné, pokud soud neshledal napadené rozhodnutí správního orgánu vadným a pokud při hodnocení napadeného rozhodnutí správního orgánu vycházel z jím nesprávně zjištěného skutkového stavu věci.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 As 124/2013 - 29.

Žalovaný podal k obsahu kasační stížnosti vyjádření, v němž nesouhlasí se stěžovatelem a naopak se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Pokud stěžovatel na několika místech v kasační stížnosti uvádí, že v době vydání kontrolního protokolu již neprováděl zpracování osobních údajů, žalovaný uvádí, že stěžovatel tuto skutečnost neuvedl v námitkách, a proto k ní žalovaný nemohl přihlídnout. Pokud stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že formulace opatření k nápravě „neprovádět monitorování“ znamená, že bylo stěžovateli zakázáno využívat uvedené kamery k ukládání získaných dat a provádění jejich záznamu, žalovaný se plně ztotožňuje se závěry soudu, že uložené opatření je dostatečně určité, a je z něj zřejmé, jaká povinnost byla uložena. Žalovaný dále nesouhlasí s interpretací stěžovatele, že dle kontrolního protokolu k osobní identifikace mohou vést jen záběry z kamer 1, 4, 5 a 7, neb na str. 7 kontrolního protokolu je výslovně uvedeno, že procházející či projíždějící osoby je možno identifikovat i podle jiných znaků, např. typu automobilu, způsobu chůze, sociální identity apod. Teprve následně je uvedeno, že kamery č. 1, 4, 5 a 7 umožňují (také) identifikace (podle obličeje) procházejících či projíždějících osob. K tomu žalovaný dodává, že tento závěr je také plně v souladu s výkladem pojmu osobní údaj, jak jej podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012 - 49. Pokud stěžovatel nesouhlasí s posouzením pozemku p. č. 144/1 v k. ú. Hlubočepy, jako veřejné komunikace. Žalovaný se i v této otázce plně ztotožňuje se závěry soudu. I kdyby byl závěr opačný, vzhledem k faktickému využívání pozemku jako přístupové cesty by důvody pro ochranu práv stěžovatele nepřevážily nad právem na ochranu soukromí osob tuto cestu využívajících. Pokud stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu ohledně opatření ukládajícímu splnění informační povinnosti podle § 11 zákona č. 101/2000 Sb., žalovaný také odkazuje na napadený rozsudek s tím, že stěžovatelem umístěné informační cedulky neuvádějí, kdo sledování provádí, že jsou záznamy uchovávány a kde lze získat informace v rozsahu § 11 odst. 1 a 2 cit. zákona. S ohledem na vše uvedené se žalovaný domnívá, že kasační stížnost není důvodná, a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud rozsudkem zamítl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětná kontrola žalovaným byla u stěžovatele provedena na základě víceroch podnětů směřujících k prověření, zda stěžovatel realizuje provoz daného kamerového systému v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Zahájení kontroly bylo stěžovateli oznámeno přípisem žalovaného ze dne 30. 3. 2011, dne 27. 4. 2011 bylo u stěžovatele v dané věci konáno ústní

pokračování

jednání, a návazně byly realizovány další úkony spojené s oboustrannou písemnou komunikací mezi žalovaným a stěžovatelem. Sdělením žalovaného ze dne 30. 11. 2011 byl stěžovatel vyrozuměn o stavu shromážděných podkladů s tím, že z jejich obsahu vyplývá podezření, že stěžovatel při provozu daného kamerového systému porušuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů ve jmenovitě označených ustanoveních, a bude-li toto podezření potvrzeno, bude mu uloženo nápravné opatření, které bude součástí kontrolního protokolu. Žalovaný uvedl, že vydání tohoto protokolu předpokládá ke dni 15. 12. 2011, a stěžovatele současně poučil, že do vydání tohoto protokolu má právo vyjádřit stanovisko k uvedenému podezření, navrhopat důkazy, vyjádřit se k podkladům shromážděným v rámci kontroly, popř. činit jiné návrhy. Dne 1. 12. 2011 se k žalovanému dostavil zástupce stěžovatele pan Ondřej Nosek (jednatel) za účelem nahlédnutí do spisu. Následně, dne 24. 1. 2012, stěžovatel zpracoval a zaslal žalovanému písemné vyjádření ke kontrolnímu spisu. Dne 17. 2. 2012 žalovaný ukončil kontrolu sepisem kontrolního protokolu, s jehož obsahem byl stěžovatel seznámen dne 15. 3. 2012. Proti tomuto kontrolnímu protokolu poté stěžovatel podal námitky, o nichž rozhodl předseda žalovaného napadeným rozhodnutím ze dne 22. 6. 2012. Předmětem soudního přezkoumání, to nejprve k žalobě stěžovatele, a nyní k jeho kasační stížnosti, je ta část napadeného rozhodnutí žalovaného, v níž jsou uložena opatření k nápravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí v podstatě obdobné námitky, které uváděl již v námitkách proti protokolu o kontrole, a dále zejména jako žalobní námitky pro přezkoumání napadeného rozhodnutí městským soudem.

Kasační námitky stěžovatel rozděluje do tří částí, přičemž u všech z nich shodně uvádí, že opatření k nápravě mu neměla být ukládána, neboť ještě před ukončením kontroly, resp. sepsáním kontrolního protokolu, pod vlivem prováděné kontroly upustil od pořizování jakéhokoli záznamu a jeho uchovávání, a kamery již používá toliko k pouhému pozorování, tzv. on-line.

Namítá tak, že uložená opatření nezohledňovala aktuální stav v době pořizování kontrolního protokolu, neboť vycházela ze skutkového stavu, který v době vyhotovování kontrolního protokolu již neplatil. Toto konstatování stěžovatel přitom nedokládá žádnými ověřitelnými skutečnostmi, a je tedy otázkou, zda tomu tak skutečně bylo. To proto, že pokud by tomu tak bylo, pak by to stěžovatel nepochybně, jako svou povahou nosný argument, uvedl již v námitkách proti kontrolnímu protokolu, a poté zcela jistě i v žalobě. Jak ale Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, ani v námitkách proti kontrolnímu protokolu, ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí, stěžovatel nic takového neuvádí, a naopak prakticky shodně brojí proti opodstatněnosti ukládaných opatření po stránce věcné a právní s tím, že ze souvislostí textu je zřejmé, že kontrolou zjištěný stav provozu kamerového systému, v době sepisu námitek proti kontrolnímu protokolu a zřejmě i v době sepisu žaloby, nadále trvá v nezměněné podobě, a stěžovatel namítá, že ukládaná opatření jsou v rozporu s zákonem, neb stěžovatel podle svých tvrzení všechny povinnosti související s ochranou osobních údajů při jejich kamerovém záznamu a

následném zpracování plní. Pro úplnost je nutno poznamenat, že tuto informaci, tj. že kamerový systém stěžovatel používá již toliko k pouhému pozorování, tzv. on-line, stěžovatel poprvé uvedl při ústním jednání před městským soudem. Nicméně ani tam stěžovatel toto konstatování nedoložil žádnými ověřitelnými skutečnostmi. K tomu Nejvyšší správní soud dále současně poznamenává, že i kdyby tomu tak bylo, pak je zřejmé, že k upuštění od vytýkané praxe provozu daného kamerového systému stěžovatelem reálně mohlo dojít teprve poté, co bylo jasné, co se po stěžovateli požaduje, tj. poté, co byla daná opatření k nápravě poprvé formulována protokolem o kontrole, resp. po podání námitek proti protokolu o kontrole až poté, co o nich bylo rozhodnuto předsedou žalovaného, kdy byla většina z uložených opatření v nezměněné podobě napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného potvrzena. V takové situaci však již ze strany stěžovatele nemohlo jít o nic jiného, než neprodlenou nápravu zjištěného závadného stavu, byť náprava, jejíž způsob si zvolil sám stěžovatel, šla převážně nad rámec jmenovitě ukládaných povinností v předmětných opatřeních (opatření neukládala od záznamů a zpracování osobních údajů zcela upustit, ale kamerový provoz toliko stanoveným způsobem determinovat a o daném provozu také řádně a úplně informovat). I s přihlédnutím k této úvaze nezbyvá než zopakovat, že jestliže stěžovatel opravdu míní vážně své tvrzení, že mu za jím takto předestíraného stavu věci byly kontrolním protokolem ukládány povinnosti, které již neodpovídaly aktuálnímu stavu věci, potom je zcela nepochopitelné, a také nelogické, že toto neuplatnil v námitkách proti protokolu o kontrole, neboť to bylo zcela zjevně v jeho prvořadém zájmu. Takto se však žel nemůže daná námitka jevit jinak, než zcela účelová.

Vzdor tomu, že stěžovatel takto namítá, že včasným upuštěním od pořizování záznamů a zpracování osobních údajů pominuly důvody pro uložení jakýchkoliv opatření, stěžovatel uložená opatření dále rozporuje také věcně.

V tomto smyslu stěžovatel nejprve namítá, že správní orgán i soud nesprávně vyložily pojem „monitorování“, které u něj bylo kontrolou zjištěno a takto také označeno. Tady je Nejvyšší správní soud toho názoru, že uvedený termín je skutečně, tak jak to vyložil městský soud, v dané věci nutno posuzovat v kontextu obsahu celého soustředěného spisového materiálu správního orgánu. Z něhož i podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že užití pojmu „monitorování“ mířilo na pořizování záznamu a ukládání, resp. zpracování dat. Ostatně to nepřímou potvrzuje i sám stěžovatel svým vyjádřením k obsahu podkladů kontroly ze dne 24. 1. 2012, kde zaujímá stanovisko k tomu, co a proč kamerový systém zaznamenával, a jak a k jakému účelu mohly být záznamy příp. využívány. Tomu potom na straně druhé logicky nemůže odpovídat smysl této nynější kasační námitky stěžovatele. Ze samotné logiky věci potom také plyne, že by při „pouhém sledování“ ani nemohlo být ukládáno omezení, které má „šetřit zájmy“, jež by mohly být dotčeny neodůvodněnými záznamy a jejich zpracováním, přičemž stěžovatel sám pořizování záznamů v určitém rozsahu a jejich zpracování přiznává. S ohledem na vše uvedené Nejvyšší správní soud nemůže takovouto námitku vůbec považovat za relevantní, a tím spíše ne za důvodnou.

Dále stěžovatel namítá, že kamerový systém zabírá jen pozemek v jeho vlastnictví, a že předmětná komunikace není komunikací veřejnou. Současně uvádí, že správní orgán za kamery způsobilé vést k osobní identifikaci označil toliko kamery č. 1, 4, 5 a 7, přesto

pokračování

uložil opatření k regulaci záběrů z kamer č. 6 a 8. Stejně tak vytýká neurčitost dotčenému opatření v tom, že u číselné identifikace pozemkové parcely správní orgán neuváděl důsledně katastrální území, v němž je daná parcela identifikována. I s těmito kasačními námitkami, a to obdobně jako u ostatních námitek, jako s opakovaně uplatněnými, se v průběhu přezkumu dostatečně vypořádal již městský soud, a i těmito závěry městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje, zda lze u povahy předmětné komunikace odkazovat na odůvodnění rozsudku obecného soudu (Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 9. 2007, č. j. 34 C 241/2003-260), a je toho názoru, že nikoliv, neb těmto soudům nepřísluší závazně určovat, zda je daná komunikace veřejná či neveřejná. Sám stěžovatel však poznamenává, že daný rozsudek obecného soudu se dovolává v něm označeného rozhodnutí správního orgánu (k povaze dané komunikace), které stěžovatel rovněž zpochybňuje. Za situace, kdy je citovaný rozsudek obecného soudu pravomocný, a pojednává o režimu dané komunikace, a takto popsanému režimu podle zjištění městského soudu odpovídá i faktický stav, není podle Nejvyššího správního soudu nikterak nezákonné, že městský soud tento rozsudek jako jeden z podkladů pro své rozhodnutí zmiňuje. Povaha předmětné komunikace jako komunikace veřejné je dána skutečnostmi na daném rozsudku obecného soudu nezávislými, i když jím reflektovanými. Na povaze této komunikace jako veřejně užívané nic nemůže změnit ani to, že tato komunikace je ve výhradním vlastnictví stěžovatele. Její veřejné užívání na straně jedné a její výhradní vlastnictví určitého subjektu na straně druhé jsou zcela rozdílné právní instituty. K námitce, že správní orgán za kamery způsobilé vést k osobní identifikaci označil toliko kamery č. 1, 4, 5 a 7, přesto uložil opatření k regulaci záběrů z kamer č. 6 a 8, Nejvyšší správní soud shodně jako žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že jde o výklad stěžovatele vytržený ze souvislostí. Na str. 7 kontrolního protokolu se podává, že podle záběrů z kamer lze projíždějící či procházející osoby identifikovat i podle jiných znaků, než podle obličeje, např. typu automobilu, způsobu chůze, sociální identity, např. ženu doprovázenou dvěma dětmi, apod. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje i s poukazem žalovaného, že tento závěr je také plně v souladu s výkladem pojmu osobní údaj, jak jej podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012 - 49. Namítá-li stěžovatel dále jako vadu to, že číselná identifikace dotčené pozemkové parcely není provázena uvedením katastrálního území, v němž daná pozemková parcela leží, jde jistě o určité pochybení, ale nikoliv o takové, které by mohlo mít vliv na zákonnost ve věci samé. Vzhledem k tomu, že se jednalo o pozemkovou parcelu, která byla mezi stranami v daném reálném prostoru zcela nesporná, bylo také více než zřejmé, že pro obě strany šlo o zcela určitou pozemkovou parcelu, jejíž určitost nemohlo to, že správní orgán k danému parcelnímu číslu neuvedl také označení daného „místního“ k. ú., nikterak znejistit. Ani tyto kasační námitky proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodné.

Stěžovatel konečně ještě také namítá, že mu bylo neprávem uloženo splnit informační povinnost podle § 11 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak si ověřil z obsahu spisu, jak předseda žalovaného, tak i městský soud, k této rovněž opakované námitce již uvedly, že předmětná informační povinnost byla plněna jen zčásti, a nebyla tedy splněna řádně a úplně. Informace poskytnutá stěžovatelem ve vztahu k obyvatelům domů o zprovoznění kamerového systému neobsahovala veškeré náležitosti tak, jak je předepisuje § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Jmenovitě neobsahovala informace o právu přístupu k osobním údajům, právo na opravu osobních údajů, jakož i informace o

dalších právech subjektů údajů stanovených v jeho § 21. Ostatní osoby byly upozorněny na provoz kamerového systému pouze tabulkami na budovách, které taktéž nesplňovaly podmínky § 11 odst. 1 citovaného zákona, když obsahovaly pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí údaj o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému stěžovatele dále nakládáno. Proto rovněž tuto kasační námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud je tedy téhož právního názoru, že pro uložení předmětných opatření v kontrolním protokolu ve znění rozhodnutí o námitkách vydaného předsedou žalovaného byl řádně a pro posouzení dané věci dostatečně zjištěn skutkový stav věci a předmětná opatření k nápravě byla stěžovateli uložena v souladu se zákonem. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsáhlost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu ve spojení s tím, že nyní posuzované kasační námitky jsou v podstatě opakováním námitek žalobních, Nejvyšší správní soud ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text daného odůvodnění.

Na základě všech uvedených důvodů po prostudování obsahu spisu a přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v dané věci nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu